

LAURA ȚÎNTĂ

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Cred că în viața fiecăruia dintre noi există un om care ne inspiră în alegerile pe care le facem pentru devenirea noastră. Fiindcă nu totdeauna știm exact ce am vrea să fim, dar oamenii speciali din viața noastră ne creionează destinul fără să își dea seama. Pentru mine omul care m-a inspirat a fost mătușa mea. Toată dedicarea ei față de cei jur a fost acea lecție de omenie care m-a ajutat să pornesc pe drumul acesta frumos, dar sensibil și complex, al asistenței sociale.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Momentul în care am fost pusă în situația de a alege ce facultate vreau să urmez, a fost decisiv. Astăzi, sunt recunoscătoare pentru alegerea făcută. Știu sigur că activitatea mea ca asistent social mă împlinește și e mai mult decât o profesie. E un mod de viață care îmi aduce bucurie, îmi dă energia pentru a merge mai departe. E modul meu de a-mi urma destinul.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

E acel tărâm frumos în care dăruirea, curajul și cunoașterea se împletesc într-un fel unic. Și totul doar pentru a fi prezent în viața oamenilor care au nevoie de tine pentru a-și regăsi demnitatea, încrederea și speranța.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Din păcate, sunt multe povești de viață care se aseamănă prin durerea, suferința care le marchează. Iar în fața lor nu poți rămâne indiferent. Fiecare poveste e impresionantă în felul ei. Dar îmi vine acum în minte situația unei mame cu trei copii. A rămas să își crească singură cei trei copii, dintre care unul cu handicap grav, după ce soțul ei a murit. Îi era extrem de greu, situația materială era deficitară, dar îi iubea pe toți și se străduia să le ofere un trai cât de cât decent. Din dorința de a o ajuta, am îndrăznit să o întreb dacă ar vrea să solicite pentru copilul cu handicap o măsură de protecție într-un centru pentru copii cu dizabilități. Răspunsul ei m-a uimit și în același timp m-a făcut să-mi fie rușine de întrebarea mea: "Cum să-l dau? Am îndurat eu multe, umilințe, bătaii, dar copilul nu mi-l dau de lângă mine. Așa cum am luptat până acum, voi lupta și mai departe." A fost o reacție care m-a marcat și pe care nu o voi uita niciodată.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

E nevoie și de studiu și de vocație. Balanța ar înclina mai mult spre vocație. Pentru că fără o chemare specială, nu poți reuși în domeniul asistenței sociale, oricât de bine ai stăpâni teoria.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

E un instrument pe care, dacă știi cum să-l folosești, vei reuși să repari societatea în care trăiești. E arta de a dăru. E noblețe și pasiunea binelui.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Maica Tereza de Calcutta va rămâne mereu un model pentru o lume întreagă. „Nu lăsa pe nimeni să plece de la tine fără a-i aduce bine și fericire. Fii expresia vie a bunătății Domnului: bunătate pe chipul tău, bunătate în ochii tăi, bunătate în zâmbetul tău”, spunea Maica Tereza. Acesta ar trebui să fie un principiu de viață pe care, dacă tot mai mulți dintre noi l-am adopta, lumea în care trăim ar fi mai bună.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Cu respect, empatie și răbdare.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Învăț mereu de la cei pe care îi am în grijă. Dar cea mai frumoasă lecție primită se numește recunoștință. Datorită lor, am învățat să fiu recunoscătoare pentru tot ce am, pentru ceea ce sunt, pentru oamenii dragi din viața mea. Și știu sigur că valoarea vieții noastre nu stă în cât agonisești, ci în cât oferi din ceea ce ai, din ceea ce ești.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

E inevitabil, dar am făcut tot ce a depins de mine pentru a găsi calea cea mai potrivită în rezolvarea situațiilor delicate.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Totdeauna e loc de mai bine și cred că e nevoie de servicii de calitate în domeniul asistenței sociale. Dar, bineînțeles, e nevoie de o suplimentare a bugetului de stat alocat acestor servicii. În rest, îmi doresc ca societatea, în general, să aibă încredere în noi și să ne vină în ajutor ori de câte ori e nevoie. Cred că trebuie să fim împreună o adevărată echipă.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Să își urmeze visul, oricât de greu ar părea. Menirea noastră e să fim sprijin pentru ceilalți, copii sau adulți. De cele mai multe ori, calitatea vieții celor de care ne îngrijim depinde de noi. De aceea, cu dedicare, profesionalism și multă voință, putem face diferența în viața semenilor noștri. Așadar, dragilor, nu faceți rabat de la a dăru, de a fi oameni!

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

”Cel ce salvează o viață salvează întreaga lume”.